ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βρανᾶς κύτταξε τὴ Φλώρα καλὰ—καλὰ κ' ἀντὶ νὰ καθήσῃ, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ τζάμι.

— Κάτσε σὲ μιὰ καρέκλα, σοῦ εἶπα, ξεφώνισε πάλι νευρικὰ ἡ θεατρίνα. Μοῦ πιάνεις τὸ φῶς.... Τὸ διάολο ἔχεις μέσα σου σήμερα.

Ὁ Βρανᾶς παραμέρισε ἀτ' τὸ τζάμι καὶ πλησίασε στὴν πόρτα. Ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ πόμολο καὶ εἶπε:

— Φεύγω. Γειά σου...

— Ὥρα σου καλή.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Φλώρας τὸν χτύτησαν κατάστηθα, σὰν μαχαιριά.

Βλέποντας πὼς ἡ Φλώρα οὔτε σκεφτόταν κἀν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, στάθηκε, ἔκλεισε τὴν πόρτα, πλησίασε κοντά της καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη θυμό:

— Γιατὶ μοῦ φέρνεσαι ἔτσι;

— Πῶς σοῦ φέρνομαι;

— Μὲ διώχνεις καὶ μὲ ρωτᾶς πῶς μοῦ φέρνεσαι;

— Δὲν σὲ διώχνω. Μονάχος σου θέλεις νὰ φύγῃς. Νὰ σ' ἐμποδίσω; Μπορεῖ νἄχῃς καὶ δουλειά...

— Μὲ κοροϊδεύεις;

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω καθόλου. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχω ὄρεξι γι' ἀστεῖα, τὸ κεφάλι μου πάει νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸν πονοκέφαλο καὶ σὲ παρακαλῶ, νὰ λείπουν ἡ γκρίνιες. Οὔτε ἄντρας μου εἶσαι ἄλλωστε καί, τὸ σπουδαιότερο γιὰ μένα, οὔτε φίλος μου.

Τὰ σκληρὰ κ' εἰρωνικὰ μαζὺ λόγια της αὐτά, ἀντὶ νὰ μεγαλώσουν τὸ θυμὸ τοῦ Βρανᾶ, τὸν μαλάκωσαν ἐντελῶς.

Ἔσκυψε κοντὰ στὴ θεατρίνα καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ παρακαλεμένη ἀπὸ ἔρωτα καὶ συγκίνησι:

— Φλώρα, γιατὶ μὲ βασανίζεις; Τί σοῦχω κάνει; Δὲν στάθηκα πάντα καλὸς γιὰ σένα; Δὲν σ' ἀγαπῶ, ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο;

Ἡ θεατρίνα δὲν ἀπαντοῦσε. Ἐξακολούθησε νὰ βάφῃ τὰ χείλη της. Σήκωσε μονάχα γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς ὤμους της.

Ὁ Βρανᾶς εἶδε τὴν κίνησί της αὐτὴ καὶ πόνεσε περισσότερο.

— Ὥστε σοῦ εἶμαι ἐνοχλητικός, Φλώρα; τῆς εἶπε. Ἀποκρουστικὸς ἴσως; Γελοῖος;...

Ἡ Φλώρα δὲν ἦταν κακὴ κατὰ βάθος. Ὅσο κ' ἂν τὸν συχαινότανε, συγκινήθηκε, ἀκούγοντας τὰ λόγια του.

— Ὤχ, καϋμένε Γιῶργο, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε, κάνεις σὰν μικρὸ παιδὶ σήμερα.

— Γιατὶ μὲ πληγώνεις, Φλώρα;

— Ἐγὼ σὲ πληγώνω; Μὴν λὲς ὅ,τι σοῦ κατέβῃ.

Ὁ Βρανᾶς ξεθάρρεψε.

— Ναί, Φλώρα, δὲν εἶσαι ἡ ἴδια τώρα τελευταῖα. Ἔχεις ἀλλάξει πολύ.

— Ἐγώ;

— Ναί, ναί, ἐσύ. Καὶ ξέρω τὸ λόγο.

Τὰ μάτια τῆς θεατρίνας ἄστραψαν. Μὰ ὁ Βρανᾶς δὲν τὸ ἀντελήφθη.

— Τί θὲς νὰ πῆς; τὸν ρώτησε ἡ Φλώρα. Θὰ νευρεύεσαι βέβαια.

— Μακάρι νἄτανε ὄνειρο, ἀγάπη μου, μὰ εἶν' ἀλήθεια.

— Τί εἶν' ἀλήθεια;

— Τὸ ὅτι δὲν εἶσαι πειὰ ἡ ἴδια Φλώρα. Κι' αἰτία τοῦ κακοῦ...

— Αἰτία τοῦ κακοῦ;... Λέγε, γιατὶ κομπιάζεις;

— Νά, αἰτία τοῦ κακοῦ εἶν' ἕνας ἀσήμαντος νέος, ἕνας ψωμοζήτης, ποὺ δὲν....

— Σκασμός!...

Ὁ Βρανᾶς ἔμεινε μὲ τὴ μισὴ φράσι στὸ στόμα.

Ἡ Φλώρα πέταξε πέρα τὰ κραγιόνια της καὶ τινάχτηκε ὄρθια. Τὰ μάτια της πέταγαν σπίθες. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε. Στάθηκε μπροστὰ στὸ Βρανᾶ, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, τόσο κοντά, ποὺ ἄγγιζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κάρφωσε τὸ ὀργισμένο βλέμμα της στὸ δικό του καὶ τοῦ εἶπε, τονίζοντας τὶς λέξεις, προφέροντάς τες συλλαβὴ πρὸς συλλαβή:

— Τί εἶπες;... Τί εἶπες, σὲ ρωτῶ;... Ποιὸς εἶσαι σύ;... Τί εἶσαι σὺ γιὰ μένα; Ἐξουσιάζεις τὴν καρδιά μου;... Εἶσαι κύριος τοῦ κορμοῦ μου;... Πῶς τολμᾶς καὶ κάνεις ἔλεγχο στὴ ζωή μου, στὰ αἰσθήματά μου, στὰ καπρίτσια μου ἀκόμα;

Ὁ Βρανᾶς τἄχασε χαμένα.

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δεῖ ἔτσι.

Τὴ φοβήθηκε.

Θέλησε νὰ πῇ κάτι, νὰ δικαιολογηθῇ, μὰ ἡ Φλώρα δὲν τοῦδωσε καιρό.

— Νὰ φύγῃς! τοῦ φώναξε σκληρὰ κ' ἄγρια. Νὰ φύγῃς καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσῃς σπίτι μου, νὰ μὴν ξαναπεράσῃς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μου, ἀκοῦς; Δὲν θέλω πειὰ τὴ σχέσι σου, δὲν μ' ἀρέσει ἡ φιλία σου. Φύγε, φύγε!...

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦδειξε τὴν πόρτα.

Ὁ Βρανᾶς, βλέποντας τὸ ἐρωτικό του ὄνειρο νὰ διαλύεται, νὰ χάνεται, νὰ σβύνῃ, βλέποντας τὴ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευε μὲ τόσο πάθος νὰ τὸν διώχνῃ, λιποψύχησε, τοῦ κόπηκαν τὰ ἤπατα.

Νὰ φύγῃ; Νὰ χάσῃ τὴ Φλώρα; Νὰ μὴ τὴν ξαναδῇ πειά, αὐτή, γιὰ τὴν ὁποία θυσίασε τὰ πάντα, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πλήξῃ μιὰ τέτοια συμφορὰ τὴν οἰκογένεια Λιναρδῆ;... Ἄ, ὄχι, ὄχι, ποτέ... Καλύτερα νὰ πέθαινε, ἐκεῖ μπροστὰ σπὰ πόδια της. Καλύτερα νὰ τὸν κάνανε χίλια κομμάτια....

Κι' ἐνῶ ἡ Φλώρα τοῦδειχνε τὴν πόρτα καὶ τοῦ φώναζε νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἀμέσως, αὐτός, χωρὶς ντροπή, χωρὶς ἴχνος ἀνδρισμοῦ, γονάτισε μπροστά της κ' ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλάῃ, νὰ τὴν ἱκετεύῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ:

— Φλώρα, καλή μου Φλώρα, χρυσῆ καρδιά, ἀγάπη μου, δὲν μιλᾶς σοβαρὰ βέβαια. Ἐμένα διώχνεις; Θὲς νὰ φύγω ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο, Φλωρίτσα; Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου, συχώρεσέ με ἂν σὲ πείραξαν τὰ λόγια μου. Μὴ μοῦ λὲς νὰ φύγω. Λυπήσου με... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, τὸ ξέρεις. Κι' ἂν ἐπιμείνῃς, Φλώρα, θὰ πάω νὰ πέσω στὶς γραμμὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Τί νὰ τὴν κάμω πειὰ τέτοια ζωή;... Συχώρεσέ με, Φλωρίτσα...

— *Γιατί μοῦ φέρνεσαι ἔτσι; ρώτησε ὁ Βρανᾶς.*

Μὰ ἡ Φλώρα ἦταν ἀσυγκίνητη.

Τὴν εἶχε πειράξει ἐκεῖ ποὺ πονοῦσε, στὸν ἔρωτά της τὸν παράφορο γιὰ τὸν Λώρη καὶ δὲν ἔπαρνε πειὰ ἀπὸ λόγια.

— Φύγε!... φώναξε ξανά. Θέλω νὰ φύγῃς... Δὲν θέλω οὔτε νὰ σὲ βλέπω πειά.

Ὁ Βρανᾶς ἔννοιωσε νὰ τοῦ φεύγῃ ἡ ζωή.

Τὸ πάθος του γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἀπὸ κεῖνα ποὺ μᾶς κυριεύουν ὁλόκληρους, μᾶς τρελλαίνουν, μᾶς ἀφαιροῦν κάθε λογική, μᾶς κάνουν νὰ χάνουμε τὴ ντροπὴ καὶ τὴν ἀνδρική μας ἀξιοπρέπεια...

Πόσοι ἄνδρες, ὡραῖοι μάλιστα καὶ πλούσιοι, δὲν ἔχουν ἀγαπήσει μὲ τὸ πάθος αὐτό, τὸ τυφλὸ καὶ ἔξαλλο, γυναῖκες ἀπείρως κατώτερές των, γυναῖκες τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης, μπρὸς στὶς ὁποῖες καταθέτουν τὰ πάντα, χρῆμα, τιμή, κοινωνικὴ ἀξιοπρέπεια, αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ ζωή τους;

Ἕνας ἀτ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν κ' ὁ Βρανᾶς.

Καὶ στὴν περίστασι αὐτή, ἀντὶ νὰ θυμώσῃ αὐτὸς πρῶτος καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ, ἄρχισε τοὺς θρήνους κ' ἐπὶ πλέον ἔκαμε κάτι, χίλιες φορὲς χειρότερο.

Χωρὶς καμμιὰ ντροπή, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὴν ἀνδρική του ὑπερηφάνεια, ὁ Βρανᾶς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ὥς τὸ πάτωμα, σύρθηκε κάτω σὰν ἑρπετὸ κ' ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὰ πόδια τῆς Φλώρας.

— Ἀγάπη μου!... Ἀγάπη μου!... τραύλισε. Λυπήσου με... Σ' ἀγαπῶ ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο... Σὲ λατρεύω, Φλώρα!... Γιὰ σένα θυσίασα τὰ πάντα... Γιὰ σένα ἔκαμα μιὰ νέα ν' αὐτοκτονήσῃ... Μὰ δὲν λυποῦμαι, δὲν μετανοιώνω γιὰ τίποτε. Ἀρκεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ, Φλώρα... Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε τὸ ἀκατόρθωτο... Λίγη ἀγάπη, Φλώρα... Λίγη ἀγάπη... Νά, πάτησέ με, ἂν θές. Κλώτσησέ με, σὰν νἄμαι ὁ σκύλος σου... Μὰ μὴ μὲ διώχνεις, μὴ μὲ διώχνεις... Ἂν σὲ χάσω, Φλώρα μου, ἂν χάσω τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης σου, θὰ τρελλαθῶ, θὰ πεθάνω!....

Ἡ Φλώρα εἶχε σαστίσει.

Εἶχε δεῖ πολλοὺς ἄνδρες νὰ τὴν παρακαλοῦν γιὰ λίγη ἀγάπη, γονατιστοὶ μπροστά της, μὰ κανένας, κανένας δὲν εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο αὐτό...

Ἡ ταπεινότης τοῦ Βρανᾶ, ἡ ἀναξιοπρέπειά του τὴ γεμίσανε ἀηδία.

Ὡστόσο δὲν τὸν ἔδιωξε.

Ἔκρυψε τὴ συχαμάρα της. Κατάπιε τὸ θυμό της.

— Σήκω ἐπάνω, τοῦ φώναξε. Τί διάβολο σέρνεσαι κάτω σὰν ἑτοιμόγεννη γάτα!...

(Ἀκολουθεῖ)